

عنوان مقاله:

بررسی ارتباط میان ابتلا به آلزایمر و دیابت نوع ۲: مطالعه مروری سیستماتیک

محل انتشار:

اولین همایش بین المللی زیست شناسی و علوم آزمایشگاهی (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

محبوبه علیخان زاده - کمیته تحقیقات دانشجویی، گروه علوم آزمایشگاهی، دانشکده پیراپزشکی، دانشگاه آزاد اسلامی، مشهد، ایران

آیدا زاده حسین پور - کمیته تحقیقات دانشجویی، گروه علوم آزمایشگاهی، دانشکده پیراپزشکی، دانشگاه آزاد اسلامی، مشهد، ایران

مهلا پرهیزگار - کمیته تحقیقات دانشجویی، گروه علوم آزمایشگاهی، دانشکده پیراپزشکی، دانشگاه آزاد اسلامی، مشهد، ایران

زهره رفیعی - گروه بیهوشی، دانشکده پیراپزشکی، علوم پزشکی مشهد، دانشگاه آزاد اسلامی، مشهد، ایران

مریم جعفرنژاد - گروه علوم آزمایشگاهی، دانشکده پیراپزشکی، علوم پزشکی مشهد، دانشگاه آزاد اسلامی، مشهد، ایران

خلاصه مقاله:

بیماری آلزایمر AD و دیابت مهم ترین چالش های سلامت در عصر حاضر می باشند. حضور رسپتورهای انسولینی در بافت مغز، این هورمون را به یک عامل موثر در حفاظت نورونی و مکانیسم های مرتبط با اختلالات حافظه تبدیل کرده است. لذا یکی از بیشترین اثرات جانبی دیابت مشاهده بروز علائم آلزایمر در اشخاص مبتلا می باشد. بررسی پژوهش های گذشته، وجود ارتباط معنادار بین شیوع بالای AD و برخی مبتلایان به دیابت فرضیه ارتباط فوق را تایید می کند. وجود مسیرهای سیگنالینگ مشترک منجر به تشکیل پلاک های آمیلوئید بتا و پروتئین های تاو در بیماران آلزایمری و مقاومت به انسولین، تخریب و آسیب میتوکندری، افزایش فرایند آپوپتوز، تشکیل رادیکالهای آزاد اکسیژن واکنش های استرس اکسیداتیو از عوامل موثر بر تشدید هر دو بیماری می باشد. روش کار: این مقاله مروری سیستماتیک با بررسی مقالات پایگاه های علمی PubMed و Google Scholar و با استفاده از کلمات کلیدی مربوطه در سال ۲۰۲۳ نوشته شد. از ۱۵۳ مقاله ی موجود، ۶۴ مورد وارد تحلیل نهایی شد. نتایج: داده های مقالات بین سالهای ۲۰۰۵ تا ۲۰۲۳ نشان می دهند، بین سبک زندگی از نظر ابتلا به دیابت و به دنبال آن بروز آلزایمر به خصوص در سنین بالا رابطه مستقیمی وجود دارد. بحث: نتایج بررسیها نشان میدهد به دلیل همپوشانی برخی واکنشهای استرس اکسیداتیو و التهابی و محصولات آنها در بیماران دیابتی و مبتلایان آلزایمر، این احتمال وجود دارد این افراد بیشتر در معرض خطر بیماری آلزایمر باشند. متفورمین به عنوان داروی درمان دیابت نوع ۲، علاوه بر خواص محافظت عصبی، آنتی-اکسیدان، ضد التهاب و نوروتروفیک، دارای اثرات تعدیلی بر تشکیل پالکهای آمیلوئیدی بتا و پروتئین تاو نیز میباشد. با این حال، پیشنهاد میشود با بررسی های بیشتر مکانیسم های مولکولی و پاتوفیزیولوژیکی مشترک AD و دیابت و یافتن روشهای درمانی موثر گامی بزرگ جهت درمان این دو چالش در حوزه سلامت برداشته شود.

کلمات کلیدی:

آلزایمرودیابت، مقاومت به انسولین مغز، دیابت نوع ۲، بیماریزایی آلزایمر، دیابت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1716099>

